

— Да, тук е, господарке!

— А защо е заключено?

Мар дигна рамене. „Аз пазя да не излиза навън“, искаше да каже той, „но не мога да му забраня да не се заключва в стаята си!“ Лира погледна през отвора на ключалката и потропа. Никой не се обади. Тя пребледня от нетърпение и гняв, дори тупна с малкото си краче по пода. Потропа още веднъж, този път по-силно и по-настойтелно, но и сега никой не се обади отвътре. Тя сви устни и погледна стария прислужник.

— Мар, тук ли е Орфей? Ти сигурен ли си? Да не е болен?

Мар каза, че току що са приказвали двамата и че Орфей ненадейно се е прибрал в стаята си и се е заключил. Лира се наведе и извика. Орфей пак не се обади. Тя заплаши, че ако не ѝ отвори, ще заповяда да изкъртят вратата. Тя вика, моли се, но Орфей мълчеше. Съкрушена, обидена, нервна, тя си отиде. Но след един час отново дойде. Този път тя дойде пеша, издебна и влезе в стаята на Орфея. Младият музикант беше седнал на балкона към морето и гледаше тъжнозамечтан в далечината. Той се извърна равнодушно, погледна я и пак се вторачи насреща.

Тя се спря зад него, обидена от равнодушието му, но затрогната от дълбоката му скръб.

— Орфей, — рече тя тихо, — защо правиш така? Нима се съмняваш в моето приятелство?

Тя почака да ѝ отговори, но той мълчеше.

— Каж ми какво искаш?

— Искам да си ида, — отговори бързо и троснато Орфей.

— Нима ти е лошо тук? Какво ти липсва?

— Какво може да липсва на един затворник?

— разпери леко ръце той без да се обърне.